

РЕЙ БРЕДЪРИ ВЕЛД

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2008

chitanka.info

— Джордж, би ли погледнал детската?

— Какво ѝ е?

— Не зная.

— Е, и таз добра.

— Искам просто да я погледнеш, това е всичко. Или да се обадиш на психолог да я види.

— Какво общо има психологът с една детска стая?

— Много добре знаеш какво.

Жена му спря насред кухнята и погледна печката, която си тананикаше и приготвяше вечеря за четирима.

— Просто детската е по-различна, отколкото беше.

— Добре, да видим какво има.

Тръгнаха по коридора на звуконепроницаемия си дом Щастлив живот, който им бе излязъл тридесет хиляди долара — къща, която ги обличаше, хранеше и приспиваше, свиреше им, пееше им и им угаждаше. Приближаването им задейства някакъв ключ и светлината в детската се включи, когато се намираха на десетина стъпки от нея. В коридора лампите също плавно се палеха и изгасваха, докато вървяха.

— Е — каза Джордж Хадли.

Стояха на покрития с рогозка под на детската стая. Дванайсет на дванайсет метра, девет височина; цената ѝ бе половината от цената на цялата къща. „Нищо не е достатъчно добро за децата ни“, бе казал Джордж.

Детската бе потънала в тишина. Празна като сгорещена поляна в джунглата по пладне. Стените бяха празни и двуизмерни. Сега, докато Джордж и Лидия Хадли стояха в средата на помещението, те започнаха да мъркат и да се разтварят в кристалната далечина; от всички страни се появи цветен триизмерен африкански велд^[1], възпроизвеждащ подробностите до най-малкото камъче и стръкче трева. Таванът над тях се превърна в бездънно небе с горещо жълто слънце.

Джордж Хадли усети как на челото му избива пот.

— Да се махнем от слънцето — каза той. — Прекалено реално е. Не виждам обаче нищо нередно.

— Изчакай малко, ей сега ще видиш — каза жена му.

Междувременно скритите одорфони се бяха задействали и към хората в средата на изгорелия от слънцето велд се понесоха различни миризми. Горещата миризма на суха трева, свежият зелен мирис на

скрит водоем, силната рязка миризма на животни, миризмата на прах като лютив червен пипер в горещия въздух. Последваха звуците — далечен тропот на копита на антилопи по тревата, шумолящи като хартия лешояди. Някакви сенки преминаха през небето и пробягаха по обърнатото нагоре потно лице на Джордж Хадли.

— Противни създания — чу той жена си.

— Лешояди.

— Гледай, там пък има лъвове. Тръгнаха са към водоема. Току-що са яли — каза Линда. — Не зная какво точно.

— Някое животно. — Джордж Хадли заслони с длан присвитите си очи от изгарящото слънце. — Може би зебра или жирафче.

— Сигурен ли си? — Гласът ѝ бе странно напрегнат.

— Не, малко е късно да си *сигурен* — развеселено отвърна той. — Оттук виждам единствено оглозгани кости и лешоядите, струпали се върху остатъците.

— Чу ли онзи писък?

— Не.

— Преди около минута?

— Не, съжалявам.

Лъвовете приближаваха. За пореден път Джордж Хадли се изпълни с възхищение към механичния гений, замислил тази стая. Истинско чудо на абсурдно ниска цена. Всеки дом би трябвало да има подобно помещение. Е, понякога плашат с клиничната си точност, стряскат те, карат те да потръпнеш, но през повечето време предлагат радост за всеки, не само за малкия ти син и дъщеричката, но и за самия теб, когато ти се прииска кратка разходка из далечна земя, бърза смяна на обстановката. Е, ето го всичко това!

А ето ги и лъвовете, сега само на пет метра от тях — толкова истински, така стряскащо истински, че ти се прииска да докоснеш козината им, а устата ти се изпълва с прашната миризма на сгорещените им тела, жълтото им е като цвят от изящен френски гоблен, жълто на лъвовете и на лятната трева, шумно дишащи лъвски дробове в притихналото пладне, дъхът на месо от отворените, пълни със слюнка уста.

Лъвовете спряха и се загледаха в Джордж и Лидия Хадли с ужасяващите си жълто-зелени очи.

— Пази се! — изкрещя Лидия.

Лъвовете се засилиха към тях.

Лидия се извъртя и се втурна към вратата. Джордж инстинктивно хукна след нея. Навън в коридора, след като затръшнаха вратата, той се разсмя, тя се заплака; и двамата стояха поразени от реакцията на другия.

— Джордж!

— Лидия! Ох, скъпата ми, бедна, сладка Лидия!

— Едва не ни уловиха!

— Стени, Лидия, не забравяй. Кристални стени, това е. О, признавам, наистина изглеждат като истински... Африка в гостната! Но всичко това е триизмерен свръхсензитивен цветен филм и ментален запис зад стъклени екрани. Изкуствени миризми и звукови ефекти, Лидия. Ето, вземи носната ми кърпа.

— Страх ме е. — Тя се сгуши в него и заплака тихо. — Видя ли? *Усети* ли? Прекалено е истинско.

— Стига, Лидия...

— Трябва да кажеш на Уенди и Питър да спрат да четат за Африка.

— Разбира се... разбира се... — Той успокоително я потупа.

— Обещаваш ли?

— Разбира се.

— И заключи за няколко дни детската, докато ми се успокоят нервите.

— Знаеш колко труден е Питър по този въпрос. Помниш ли какво беше миналия месец, когато за наказание заключих детската само за няколко часа? С Уенди е същото. Направо *не могат* без детската.

— Трябва да се заключи, и точка.

— Добре. — Той с нежелание заключи огромната врата. — Прекалила си с работата. Трябва да си починеш.

— Не зная... не зная — отвърна тя, издуха носа си и седна в едно кресло, което незабавно я залюля, за да я успокои. — Може би нямам достатъчно работа. Може би нямам достатъчно време за мислене. Защо не изключим цялата къща за няколко дни и не заминем на почивка?

— Искаш да кажеш, че искаш сама да ми пържиш яйца?

— Да — отвърна тя.

— И да ми кърпиш чорапите?

— Да. — Трескаво, насълзено кимане.

— И да чистиш къщата?

— Да, да... о, да!

— Но нали именно затова купихме тази къща? За да не се налага да вършим нищо от тези неща?

— Именно. Имам чувството, че нямам място тук. Къщата е съпруга, майка, а сега и гувернантка. Мога ли да се сравнявам с африкански велд? Мога ли да изкъпя и измия децата толкова бързо и добре, колкото го прави автоматичната вана? Не мога. И не става въпрос само за мен. А и за теб също. В последно време си станал ужасно нервен.

— Сигурно прекалявам с пушенето.

— Изглеждаш така, сякаш не знаеш къде да се денеш в тази къща. Пушиш малко повече всяка сутрин, пиеш малко повече всеки следобед и ти трябва малко повече приспивателно всяка нощ. Ти също започваш да се чувстваш ненужен.

— Нима? — Той замълча и се опита да погледне вътре в себе си, да види какво става там всъщност.

— О, Джордж! — Тя погледна през рамото му към вратата на детската. — Онези лъвове не могат да излязат оттам, нали?

Той също погледна към вратата и видя, че тя се тресе, сякаш от другата страна някой се хвърля върху нея.

— Разбира се, че не.

Вечеряха сами — Уенди и Питър бяха отишли на някакъв специален карнавал в другия край на града и се обадиха по видеоканала да кажат, че ще закъснеят, да не ги чакат за ядене. Леко объркан, Джордж Хадли гледаше как масата в трапезарията извлича топли ястия от механичните си вътрешности.

— Забравихме кетчупа — каза той.

— Извинете — обади се гласче от масата и кетчупът се появи.

Що се касае до детската, на децата нямаше да им навреди, ако останеше заключена известно време. Прекаляването с каквото и да било не е хубаво нещо. А стаята ясно показваше, че децата са прекарвали малко повече от разумното в Африка. Онова *слънце*. Все още го усещаше на врата си като гореща лапа. И *лъвовете*. Миризмата на кръв. Забележително е как детската бе успяла да улови

телепатичните сигнали на детските умове и да изпълни всяко тяхно желание. Децата си бяха помислили за лъвове — и ето ги лъвовете. Зебри — ето ги и тях. Слънце — слънце. Жирафи — жирафи. Смърт — смърт.

Това *последното*. Дъвчеше машинално месото, което му бе нарязала масата. Мисли за смъртта. Та Уенди и Питър бяха твърде малки, за да мислят за смъртта. Всъщност не, никога не си прекалено малък за подобно нещо. Пожелаваш я на някой друг много преди да разбереш какво представлява. Още на двегодишна възраст стреляш по хората с пистолети с капси.

Но това... просторният горещ африкански велд... ужасната смърт в челюстите на лъв... И се повтаряше отново и отново.

— Къде отиваш?

Не ѝ отговори. Потънал в мисли, остави светлините да светват пред него и да изгасват зад гърба му, докато крачеше към вратата на детската. Долепи ухо до нея и се заслуша. Някъде далеч изрева лъв.

Отключи вратата и я отвори. Точно преди да пристъпи вътре, чу далечен писък. Последва отново лъвски рев, който бързо утихна.

Навлезе в Африка. Колко пъти през последната година бе отварял тази врата и бе попадал на Страната на чудесата, Алиса, Лигавата костенурка или Аладин с неговата вълшебна лампа, Джек Тиквената глава от Оз, доктор Дулитъл или кравата, прескачаща много убедително изглеждащата луна — всички тези възхитителни обитатели на приказни светове. Колко често бе виждал Пегас да лети по тавана-небе, фонтани от червени фойерверки, или пък бе чувал пеенето на ангелски гласове. А сега — тази жълта гореща Африка, тази разпалена пещ с нейната убийствена жегга. Може би Лидия беше права. Може би децата наистина имаха нужда от малко почивка от фантазията, която ставаше доста реална за десетгодишни хлапета. Нямахше нищо лошо да поупражняват фантазията си, но когато живият детски ум се спре върху *един-единствен* модел?... Сега му се струваше, че през последния месец често е слушал ревящи лъвове и е усещал зловонието им да се просмуква чак до кабинета му, но винаги е бил прекалено зает, за да им обръща внимание.

Джордж Хадли стоеше сам в африканския велд. Лъвовете вдигнаха глави от плячката си и го загледаха. Единственият недостатък на илюзията бе отворената врата, през която можеше да види съпругата

си в далечния край на тъмния коридор: приличаше на картина в рамка; хранеше се механично.

— Махайте се — каза той на лъвовете.

Не се магнаха.

Познаваше съвсем точно принципа на стаята. Помисляш си нещо, каквото и да било, и то се появява.

— Да се появи Аладин с лампата си — рязко заповяда той.

Велдът си остана. Лъвовете също.

— Хайде, стая! Искам Аладин!

Нищо не се случи. Лъвовете дъвчеха нещо.

— Аладин!

Върна се в трапезарията и каза:

— Тъпата стая е повредена. Не отговаря.

— Или...

— Или какво?

— Или *не може* да отговори — каза Лидия. — Защото децата вече толкова време мислят за Африка, лъвове и убийства, че стаята е зацikliла на тази тема.

— Възможно е.

— Или пък Питър я е нагласил по този начин.

— *Нагласил* ли?

— Може да е човъркал нещо в машинарията.

— Питър не разбира от машинарии.

— Доста е умен за десетгодишен. Коефициентът му на интелигентност...

— Въпреки това...

— Здравсти, мамо. Здравсти, тате.

Двамата Хадли се обърнаха. Уенди и Питър влизаха през входната врата — бузи като ментови сладкиши, очи като яркосини мраморни топчета, дъх на озон в гащеризоните от пътуването с хеликоптера.

— Идвате точно за вечеря — казаха родителите.

— Натъпкахме се с ягодов сладолед и хотдог — казаха децата, все още хванати за ръце. — Но ще поседнем с вас.

— Да, тъкмо ще ни разкажете за детската — каза Джордж Хадли.

Братът и сестрата замигаха насреща му, после се спогледаха.

— Детската ли?

— За Африка и всичко останало — каза баща им с фалшива приветливост.

— Не разбирам — каза Питър.

— Двамата с майка ви току-що пътешествахме из Африка; Том Суифт и неговият Електрически лъв — обясни Джордж Хадли.

— В детската няма никаква Африка — простичко каза Питър.

— Стига, Питър. Не на нас тези.

— Не си спомням никаква Африка. — Питър се обърна към Уенди. — А ти?

— И аз.

— Изтичай да видиш и ела да кажеш.

Тя се подчини.

— Уенди, върни се! — опита се да я спре Джордж Хадли, но тя вече бе тръгнала. Светлините в коридора я следваха като рояк светулки. Със закъснение осъзна, че е забравил да заключи вратата след последното си посещение.

— Уенди ще погледне и ще дойде да ни разкаже — каза Питър.

— На мен няма какво да разказва, видях го.

— Сигурен съм, че нещо си се объркал, татко.

— Не съм, Питър. Хайде да идем.

В същия момент се върна Уенди и каза задъхано:

— Не е Африка.

— Ще видим — каза Джордж Хадли. Всички заедно тръгнаха по коридора и отвориха вратата на детската.

Прекрасна зелена гора, красива река, лилава планина, пеещи тънки гласчета и Рима, очарователна и загадъчна, спотайваща се сред дърветата с разноцветни пеперуди като живи букети в дългата ѝ коса. Африканският велд бе изчезнал. Лъвовете ги нямаше. Сега тук бе само Рима и пееше с такъв прелестен глас, че можеше да изкара сълзи на очите ти.

Джордж Хадли погледна променената сцена и каза на децата:

— Отивайте да си лягате.

Те отвориха уста.

— Чухте какво казах.

Те отидоха до пневматичната тръба и тя ги засмука като есенни листа нагоре до спалните им.

Джордж Хадли мина през пеещата горска полянка и вдигна нещо край ъгъла, където по-рано се намираха лъвовете. Върна се бавно при жена си.

— Какво е това?

— Старият ми портфейл — каза той.

Показа ѝ го. Още миришеше на гореща трева и лъв. Виждаха се капки слюнка, бе дъвкан и имаше кървави петна от двете страни.

Затвори вратата на детската и я заключи сигурно.

В полунощ бе все още буден и знаеше, че жена му също не спи.

— Мислиш ли, че Уенди я е променила? — попита най-сетне тя в тъмното.

— Разбира се.

— Превърнала е велда в гора и е сложила Рима вместо лъвовете?

— Да.

— Защо?

— Не зная. Но стаята ще бъде заключена, докато не разбере какво става.

— А как портфейлът ти се е озовал там?

— Нямам представа — каза той. — Знам само, че започвам да съжالياвам, че купихме на децата тази стая. Ако са невротични, подобно място...

— Предназначението ѝ е именно такова — да им помага да се справят по здравословен начин с неврозите си.

— Вече започвам да се съмнявам — отвърна той, взираше се в тавана.

— Давали сме и даваме на децата всичко, което поискат. И какво получаваме в отговор — тайни, непослушание?

— Кой беше казал — децата са като килим, понякога трябва да се тупат! Никога не сме вдигали ръка срещу тях. Непоносими са, да си го кажем направо. Влизат и излизат, когато и както им скимне; отнасят се с нас, сякаш *ние* сме техни деца. Разглезени са. Но и ние не сме стока.

— Започнаха да се държат странно, откакто им забрани да вземат ракетата до Ню Йорк преди няколко месеца.

— Обясних им, че са още малки, за да го направят сами.

— Въпреки това забелязах, че оттогава определено охладняха към нас.

— Смятам утре сутринта да повикам Дейвид Маклейн да поразгледа Африка.

— Но сега там няма Африка, а Рима и Зелената страна.

— Имам чувството, че дотогава отново ще се появи Африка.

Миг по-късно чува писъците.

Два писъка. Двама души изпищяха някъде отдолу. След което заръмжаха лъвовете.

— Уенди и Питър не са си в стаите — каза жена му.

Той лежеше в леглото с бясно биещо сърце.

— Успели са да влязат в детската.

— Писъците... струват ми се познати.

— Така ли?

— Да, ужасно познати.

И колкото и да се мъчеха, леглата още цял час не успяха да ги приспят. В нощния въздух се долавяше миризмата на котки.

— Татко? — каза Питър.

— Да.

Питър разглеждаше обувките си. Вече не поглеждаше баща си, нито майка си.

— Не си заключил детската за дълго, нали?

— Зависи.

— От какво? — рязко попита Питър.

— От теб и сестра ти. Ако разнообразите Африка с нещо друго... Швеция например, или Дания, Китай...

— Мислех, че можем да си играем, както си искаме.

— Да, в рамките на разумното.

— Какво ѝ е лошото на Африка?

— О, значи признаваш, че си извикал Африка, така ли?

— Не искам детската да се заключва — студено отвърна Питър.
— Никога.

— Всъщност смятаме да изключим цялата къща за около месец. И да поживеем по безгрижния стар принцип „кой както си го направи“.

— Ужас! Това да не би да означава, че ще трябва сам да си връзвам обувките вместо автоматичната закопчалка? Да си мия зъбите, да се реша и да се къпя?

— Не мислиш ли, че подобна промяна ще е весела?

— Не, ще е отвратителна. Никак не ми хареса, когато миналия месец ми взе художника.

— Направих го, защото исках да те науча сам да рисуваш, синко.

— Не искам да правя нищо освен да гледам, да слушам и да подушвам. Какво друго има за правене?

— Добре, иди да си играеш в Африка.

— Наистина ли скоро ще изключвате къщата?

— Обмисляме го.

— По-добре да престанете да го правите, татко.

— Няма да позволя синът ми да ме заплашва!

— Добре тогава. — И Питър тръгна към детската.

— Навреме ли идвам? — попита Дейвид Маклейн.

— Закуска? — предложи Джордж Хадли.

— Благодаря, вече хапнах. Какъв е проблемът?

— Дейвид, ти си психолог.

— Нещо такова, надявам се.

— Е, хвърли едно око на детската. Виждал си я преди година, когато намина на гости. Тогава забеляза ли нещо необичайно в нея?

— Не бих казал. Обичайните прояви на насилие, тенденция към лека параноя тук-там, но това е нормално за децата — постоянно се чувстват преследвани от родителите. Но иначе — нищо сериозно.

Тръгнаха по коридора.

— Заклучих я, но през нощта децата са успели да влязат — обясни бащата. — Оставих ги, за да приготвят картината и да можеш да я видиш.

От детската се разнесоха ужасни писъци.

— Ето — каза Джордж Хадли. — Да видим какво ще кажеш.

Влязоха, без да почукат.

Писъците бяха утихнали. Лъвовете се хранеха.

— Деца, бягайте за малко навън — каза Джордж Хадли. — Не, не променяйте нищо. Оставете стените както са си. Вън!

Децата се магнаха и двамата мъже останаха да изучават струпалите се в далечината лъвовете, които разкъсваха с огромно удоволствие плячката си, каквато и да бе тя.

— Искан ми се да знам какво е това — каза Джордж Хадли. — Понякога ми се струва, че почти виждам. Дали да не донеса бинокъл

и...

Дейвид Маклейн се изсмя сухо.

— Едва ли е нужно. — Обърна се да разгледа стените. — От колко време е така?

— Малко повече от месец.

— Да, определено *неприятно* усещане.

— Искам факти, не усещания.

— Скъпи ми Джордж, един психолог никога не вижда факти. Той чува единствено за чувствата; все смътни неща. Казвам ти, това тук определено е *неприятно* усещане. Повярвай на интуицията и инстинкта ми. Надушвам лошите неща. А това тук е много лошо. Съветвам те да разгловиш цялата проклетата стая и да пращаш децата при мен всеки ден в течение на една година.

— Чак толкова ли е зле?

— Боя се, че да. Едно от първоначалните предназначения на тези стаи бе да можем да изучаваме моделите, оставени върху стените от детския ум, и по този начин да помагаме на детето. В този случай обаче стаята се е превърнала в канал — тя насажда разрушителни мисли, вместо да освобождава от тях.

— И преди ли си го усещал?

— Усещах само, че глезите децата си повече от другите хора. И сега берете ядове. Чашата е преляла. Как точно?

— Не им позволих да отидат до Ню Йорк.

— Друго?

— Махнах някои автомати от къщата и преди месец ги заплаших, че ще заключвам детската, докато не си напишат домашните. И наистина го направих за няколко дни — да им покажа, че говоря сериозно.

— Аха!

— Това означава ли нещо?

— Всичко. На мястото на Дядо Коледа е дошъл Скръндзата. Децата предпочитат Дядо Коледа. Позволили сте стаята и цялата къща да измести теб и жена ти в привързаността им. Стаята е тяхна майка и татко и е много по-важна в живота им, отколкото истинските родители. А после изведнъж се появяваш ти и искаш да я изключиш. Нищо чудно, че се е появила омраза. Усещаш я как се спуска от небето. Видж само слънцето. Джордж, трябва да промениш начина си на живот.

Подобно на мнозина други, устроил си го около създаването на удобства. Повреди ли се утре нещо в кухнята, може и да умрете от глад. Няма да знаеш дори как да си счупиш едно яйце. Въпреки това изключи всичко. Започни още сега. Ще е нужно време. Но за една година ще имаме добри деца вместо лоши, само почакай и ще видиш.

— Но шокът за децата няма ли да е прекалено голям — внезапно изключване на детската, пък било то и за добро?

— Не ми се иска да затъват още повече във всичко това.

Лъвовете приключваха кървавия си пир.

Сега стояха на края на голото пространство и наблюдаваха двамата мъже.

— А сега и аз се чувствам преследван — промърмори Маклейн.
— Да се махаме отук. Тия проклети стаи никога не са ми харесвали. Изнервят ме.

— Лъвовете изглеждат съвсем като истински, нали? — каза Джордж Хадли. — Предполагам няма начин да...

— Какво?

— ...да станат истински?

— Поне на мен не ми е известно как би станало.

— Някакъв дефект в машината, бърникане или нещо такова?

— Не.

Тръгнаха към вратата.

— На стаята едва ли ще й хареса да бъде изключена — каза бащата.

— На кой не му се умира. Дори и на една стая.

— Ами ако ме мрази заради това, че я изключвам?

— Днес здраво те е пипнала параноята — каза Дейвид Маклейн.
— Можеш да я проследиш като прясна диря. Я виж ти. — Наведе се и вдигна окървавен шал. — Това твое ли е?

— Не. — Лицето на Джордж Хадли се бе вцепенило. — На Лидия е.

Отидоха заедно до разпределителната кутия и завъртяха ключа, който убиваше детската.

Децата изпаднаха в истерия. Пищяха, подскачаха и хвърляха каквото им попадне. Викаха, хлипаха, ругаеха и ритаха мебелите.

— Не можеш да постъпваш така с детската, не можеш!

— Стига, деца.

Децата с плач се хвърлиха на дивана.

— Джордж — каза Лидия Хадли. — Включи я, само за няколко минути. Не може така внезапно.

— Не.

— Жестоко е.

— Лидия, стаята е изключена и ще си остане изключена. И вече е крайно време да се сложи край на цялата проклета къща. Колкото повече гледам кашата, в която сами се забъркахме, толкова по-противно ми става. Прекалено дълго съзерцаваме електронните си пъпове. Господи, как жадувам за глътка нормален въздух!

И той тръгна из къщата, изключваше говорещи часовници, печки, отоплителни тела, ваксаджийи, кесии, чесала, масажори и всички други машини, които му попадаха под ръцете.

Къщата сякаш се напълни с мъртви тела. Сякаш се бе превърнала в механично гробище. Съвсем тихо. Нямаше и следа от бръмченето на скритата енергия на машини, готови да заработят с едно натискане на копче.

— Не им позволявай да го правят! — зави Питър към тавана, сякаш се обръщаше към къщата, към детската стая. — Не позволявай на татко да убие всичко. — Обърна се към баща си. — Мразя те!

— С обиди доникъде няма да стигнеш.

— Дано да умреш!

— Всички сме мъртви, при това от дълго време. А сега ще започнем да живеем наистина. Вместо да бъдем обслужвани и масажирани, ще започнем да *живеем*.

Уенди все още плачеше и Питър се присъедини към нея.

— Само мъничко, съвсем мъничко, само за минутка пусни детската! — ревяха и двамата.

— Ох, Джордж — обади се жена му. — Какво толкова.

— Добре... добре, само и само да млъкнат. Една минута, имайте предвид. И после я изключвам завинаги.

— Тате, татенце! — запяха децата и мокрите им от сълзи лица светнаха.

— А после отиваме на почивка. Дейвид Маклейн ще дойде след половин час да ни помогне да съберем нещата и да ни изпрати до летището. Отивам да се преоблека. Лидия, включи детската. Но само за една минута, разбрахме се.

Тримата забързаха към детската, като дърдореха нещо, а той се остави да бъде всмукан до втория етаж от пневматичната тръба и отиде да се преоблича. След малко се появи Лидия и въздъхна:

— Ще се радвам, когато се махнем.

— В детската ли ги остави?

— И аз трябва да се облека. Ох, тази ужасна Африка. Какво толкова намират в нея?

— Е, след пет минути ще сме на път за Айова. Господи, защо изобщо ни трябваше да се нанасяме в тази къща? Какво ни подтикна да купим такъв кошмар?

— Гордост, пари, глупост.

— По-добре да слезем долу, преди хлапетата да са се записали отново с проклетите зверове.

В същия миг чуха виковете на децата.

— Мамо, тате, елате бързо! Бързо!

Слязоха с пневматичната тръба и се втурнаха в коридора. Децата не се виждаха никъде.

— Уенди? Питър!

Влязоха тичешком в детската. Велдът бе пуст с изключение на лъвовете, които стояха и ги наблюдаваха.

— Питър, Уенди?

Вратата се затръшна.

— Уенди, Питър!

Джордж Хадли и жена му се обърнаха и изтичаха до вратата.

— Отворете! — извика той и занатиска дръжката. — Заклучили са ни! Питър! — Той удари вратата. — Отвори веднага!

От другата страна се разнесе гласът на сина му:

— Не им позволявай да изключват детската и къщата.

Господин и госпожа Хадли заудряха вратата.

— Деца, стига глупости! Време е да тръгваме. Господин Маклейн ще дойде всеки момент и...

И тогава чуха звуците.

Лъвовете ги доближаваха от три страни по изгорялата жълта трева на велда с дълбоко гърлено ръмжене.

Лъвовете.

Господин Хадли погледна жена си, после двамата се обърнаха към зверовете, които бавно пристъпваха напред — снишени, дебнещи.

Господин и госпожа Хадли запищяха.

И изведнъж осъзнаха защо онези писъци им се струваха така познати.

— Ето ме и мен. — Дейвид Маклейн застана на прага на детската. — О, здравейте.

Погледна двете деца, които седяха в центъра на стаята и нагъваха сандвичи от кошницата за пикник. Зад тях бе водоемът и жълтият велд; високото слънце печеше безмилостно. Маклейн започна да се поти.

— Къде са мама и татко?

Децата го погледнаха и се усмихнаха.

— Всеки момент ще дойдат.

— Добре, трябва да тръгваме.

Видя в далечината лъвовете да разкъсват някаква плячка, после прилегнаха да се нахранят в сянката на дърветата.

Заслони очи с длан и се загледа към тях.

Лъвовете вече бяха приключили и се отправяха към водоема да пият.

По сгорещеното лице на господин Маклейн се плъзна някаква сянка. Последваха я много сенки. Лешоядите се спускаха от ослепителното небе.

— Чаша чай? — попита Уенди в настаналата тишина.

[1] Южноафриканска пустош — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.